

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

*****

07 март 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.

LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.

LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.

LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.

LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.

LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз, САЩ и Швейцария**

До Президента на България

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор на България

бул. “Витоша” № 2

1000 София

До Министъра на вътрешните работи

ул. “Шести септември” № 29

1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор

**и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)**

бул. “Цариградско шосе” № 49

1124 София

1.

Ваши Превъзходителства,

Разбира се, поне за мен съвсем не е странен и необясним факта, че **наложените от вас условия на политическата и юридическата игра** изискват от всички български граждани, чиито права са нарушени, да се обръщат за **защита и правосъдие** изключително към съответните български политически и държавни институции. Защото наистина така е и така трябва да бъде в обществата, в които държавата като вид обществена организация не само е “нещо трето” по отношение на т. нар. “две страни на обществения договор, по силата на който е създадена

самата държава”, но е и нещо напълно независимо от мафията, като “друг вид обществена организация”.

Разбира се, поне за мен е пределно ясно, че *специално вие изключително превъзходно знаете и разбирате*: $\Rightarrow$ че тъй като в Малта не само бе препотвърдено споразумението в Ялта, но и бе обезпечено абсолютно безотговорното трансформиране на съветската Червена армия в Червена мафия; $\Rightarrow$ както и че по силата на това споразумение *българската държава си остана само едно от най-ниско-йерархичните звена на българския филиал на руската Червена мафия*; то *съгласно легитимирани от това споразумение условия на политическата и юридическата игра ние всъщност сме принудени да търсим защита и правосъдие от същите тези престъпници, които (понякога елегантно, но много по-често твърде брутално) са организирали и осъществили самото нарушение на нашите права*, $\Rightarrow$ и че в този смисъл *всичките наши жалби както до тези престъпници (които днес са легитимирани като ваши “демократични партньори”), така и до самите вас, са напълно лишени от каквото и да е реален смисъл и значение*.

И все пак, поне за мен е пределно ясно, че *поне аз разполагам с известен, макар и твърде крехък, шанс*, и че той се свежда единствено до това, че *макар и превъзходно да зная, че е безумие да се обръщам за защита и правосъдие към своите български палачи и техните покровители, да продължа вече почти 40 (четиридесет) годишната си практика на мирен протест, при което да се опитам със своите изключително мизерни информационни възможности да давам максимално възможна европейска и световна публичност на фактите*.

И макар че вие превъзходно знаете каква точно е институционалната властническа ситуация в България, все пак считам за необходимо да ви припомня, че:

а) предишният Президент на България Петър Стоянов, към когото (съгласно условията на политическата и юридическата игра) в продължение на много години съм се обръщал за защита и правосъдие, е бил агент именно на моите палачи от Шесто управление на Държавна сигурност и неговия агентурен псевдоним е бил “**Виктор**”;

б) сегашният Президент на България Георги Първанов, към когото вече многократно съм се обръщал и съгласно посочените условия на играта и сега съм принуден да се обръщам за защита и правосъдие, е бил агент на Първо главно управление на Държавна сигурност и неговият агентурен псевдоним е бил “**Гоце**”;

в) предишният главен прокурор на България Никола Филчев, към когото в продължение на седем години почти сто пъти съм се обръщал за защита и правосъдие, е бил агент на зловещото Шесто управление на Държавна сигурност и през 80-те години лично е участвувал в оперативните мероприятия по моето противозаконно вкарване в затвора, където престоях шест кошмарни години;

г) сегашният главен прокурор на България Борис Велчев е внук и син на престъпници, които са били изключително високопоставени в йерархията на организираната престъпност, наречена “комунистически режим”; и макар че по силата на специален приет от българския Парламент закон този режим е обявен за *престъпен*, все пак, както благодарение на българските, така и благодарение на европейските институции до днес не само нито един от престъпниците не е наказан, но и продължава най-наглото институционално обезпечаване на безотговорността на престъпниците, а най-откровеното и най-ясното доказателство за това обстоятелство и посоченото прокурорско назначаване;

д) предишният Министър на вътрешните работи Георги Петканов, който, впрочем, е и **сегашен Министър на правосъдието** е бил агент на зловещото Шесто управление на Държавна сигурност и през 80-те години лично е участвувал в оперативните мероприятия по моето противозаконно вкарване в затвора, където престоях шест кошмарни години;

е) сегашният Министър на вътрешните работи Румен Петков не само е криминален престъпник, но е и виден бандит и високопоставен участник в структурата на една от широко известните мафиотски групировки, принадлежащи към структурата на руската Червена мафия.

А всичкото това, **Ваши Превъзходительства**, несъмнено ми дава както фактическите основания, така и правото да попитам: **“Наистина ли вие и вашите правителства сте заинтересовани аз и такива като мен да получат правосъдие и защита?”**; и **“Кого, всъщност, защитава Западът – Човешките права или Червената мафия?”**

Впрочем, фактическите основания и правото ми както до искам защита и правосъдие, така и да задавам посочените въпроси изключително прецизно са описани: **⇒** в многобройните документални масиви, предоставени от мен при многобройните ми личните срещи с представителите на редица западни посолства през 80-те години; **⇒** в многобройните документални масиви, предоставени от мен на представителите на редица западни посолства от времето на излизането ми от затвора през късната есен на 1989 г. до днес; **⇒** в официално издадените от мен шест документални книги (**Том 1, Том 2, Том 3, Том 4, Том 5 и Том 6**), озаглавени **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, които са предоставени на масовия български читател, на всички големи български библиотеки, на редица европейски и американски библиотеки и на повечето от западните посолства в София.

Така че чрез сегашното си официално писмено обръщане към вас аз всъщност подготвям материалните за **Том 7** на въпросната документална поредица, след което, **ако не бъда убит от вашите “демократични български партньори”**, ще започна и подготовката на **Том 8**, синтетичното съдържание на които, както в сегашния, така и после в книжен вид, ще се опитам да предоставя на западната и световната политическа и научна общност.

Но дори и ако междуременно **вашите “демократични български партньори”** успеят чрез покушение да **осуеят тези ми намерения (а това е нещо, за което те почти официално и директно в очите ми твърдят, че вече са получили вашето одобрение и съгласие!)**, все пак, **макар и от отвъдното**, аз ще бъда доволен от обстоятелството, че досега издадените от мен посочени шест книжни токове вече отдавна са обществено достояние.

2.

Ваши Превъзходительства,

Мой обични български палачи,

Както ви е известно всичките вие сте получили текста на **моето писмо, имащо дата 06 декември 2005 г. и индекс LPC-Embassy-004**, в което съм описал само един единствен факт, във връзка с който поисках да бъдат извършени съответните предвидени в българския закон оперативни и процесуални действия за търсене на наказателна отговорност от **анонимен телефонен терорист, който заплаши със смърт мен, семейството ми и журналиста Георги Ифандиев**. Както ви е известно, в моето писмено изложение аз изрично и недвусмислено съм посочил, че върху основата на своята призната по съответния ред висока професионална

теоретическа и практическа специализация съм формулирал категоричното и недвусмисленото мнение, че въпросното лице е “ченге от бившата Държавна сигурност”.

Сега, обаче, с още по-висока степен на увереност и категоричност добавям, че много *по-убедителен е изводът ми, че въпросното лице не само е действащо в момента ченге от сегашната държавна сигурност, но и е само едно от многото лица, участващи в специалното оперативно мероприятие на ръководената от генерал Иван Чобанов сегашна Държавна сигурност, известна под наименованието “Национална служба “Сигурност””*.

Нека обоснова фактите и съображенията си в тази насока.

2.

Когато през 1984 г. тогавашната Държавна сигурност ме арестува, едно от обвиненията, които тя ми предяви бе и това, че в продължение на повече от две години след уволнението ми от Института за правни науки при БАН аз не съм работел нищо и по паразитен начин съм живеел на гърба на моите родители.

Аз, обаче, им отвърнах, че **не само през цялото това време съм работел денонощно и неуморно, но и че те са длъжни да се отнасят с мен с подобаващото уважение, тъй като през цялото това време аз съм бил техен работодател - тъй като именно благодарение на работата, която аз съм им създавал, те не само постоянно са разширявали и увеличавали щатния брой на офицерите и агентите на Държавна сигурност, не само са получавали нови звезди на пагоните си, но и постоянно са увеличавали размера на заплатите си.**

Нека тук и сега да не коментирам отговора на въпроса: **“От кога точно съм работодател и на сегашната Държавна сигурност на генерал Иван Чобанов?”** като се концентрирам само върху няколко от **фактите от втората половина на 2005 г.:**

а) както знаете, през септември 2005 г. поставих началото на настоящите ми обширни писмени изложения до всичките вас;

б) пак през септември 2005 г. поставих началото и на редовните ми периодични и едночасови коментарни участия в политическата рубрика **“Между редовете”** на изключително популярната телевизия **“СКАТ”**, където не само изрично, ясно и научно аргументирано определях всички български правителства след 1989 г. като престъпни и мафиотски, но и никога не пропусках да подчертая, че ударните сили на мафията са специалните служби на МВР (и преди всичко тази на **генерал Иван Чобанов**), прокуратурата и съдилищата;

в) пак през септември 2005 г. предприех многократни пътувания из различни райони на страната, където се срещах с български граждани, по отношение на които бившата Държавна сигурност бе извършвала престъпления като абсолютно противозаконно ги е изпращала на **заточение** (т. нар. **“принудително заселване в друго населено място”**), в **трудови концлагери** (т. нар. **“Трудово-възпитателни обществения”**) и в **затвори** (с дългогодишни присъди, издадени при пълна липса на изискуемите от закона доказателства и при брутални нарушения на всички процесуално-правни и материално-правни норми), на които български граждани давах абсолютно безплатни правни консултации и оформях официалната документация на техните искания до Главния прокурор и до други инстанции за правосъдие;

г) пак през септември 2005 г. започнах систематичните си срещи с моите приятели-политически затворници от 80-те и 90-те години, които живеят в чужбина

и идваха в България специално, за да се срещнат с мен, за да обсъдим възможностите за търсене на наказателна отговорност от всички държавни (административни, полицейски, следствени, прокурорски, съдебни, затворнически и други) служители, които са участвували в тяхното противозаконно репресиране;

д) през ноември 2005 г. направих продължително посещение в Република Турция, където се срещнах с голяма част от лидерите на живеещите там като принудително изселени от властта повече от четвърт милион български граждани, голяма част от които преди това са преминали през системата на заточенията, концлагерите и затворите, и с които обсъждах възможността да поискат по официален правен ред и да получат наказателно-правно и гражданско-правно правосъдие за изключително жестоките нарушения на почти всичките им права, които са били нанесени от комунистическия режим като цяло и от конкретните негови дейци в частност.

Във връзка с всичкото това специално внимание заслужава обстоятелството, че когато само две седмици след моите срещи с тези лидери там са били пристигнали емисари на българския Парламент и на българското Правителство, те са били изгонени по най-позорен начин, и че после българските медии коментираха това обстоятелство в продължение на цяла седмица;

е) по време на това мое посещение участвах в **Университетска научна конференция**, където пред университетски преподаватели, студенти и емигрантски лидери от балканските страни **изнесох доклад на тема за ролята на съветската КГБ, днешните руски тайни служби и руската червена мафия за създаването както на реални, така и на фалшиви етнически напрежения в България.**

По-специално тук изрично обосновах тезата, че: $\Rightarrow$ като комунистическата, така и посткомунистическата българска държава фактически се ръководи от бивши и настоящи агенти на българския филиал на руските тайни служби и на руската Червена мафия; $\Rightarrow$ че фактически всички партийни и други организации от целия политически спектър в България представляват “покерни карти” в ръцете на руските тайни служби и руската мафия; $\Rightarrow$ че специално в сферата на политическата пропаганда в България “**пост-КГБ**” е организирана функционирането на командувани от един център две уж враждебни структури, като предназначението на едната структура е да плаши българите, а на другата – да плаши турците и циганите; $\Rightarrow$ че в същото време главното предназначение и на двете структури е да плашат Запада, като на фона на създаваната от тях много повече камуфлажна, отколкото реална пушилка фактически да изграждат на сегашното престъпно правителство образа и ореола на “единствената надеждна прозападна сила”, на която Западът може и трябва да разчита, и на която трябва “великодушно да опрощава” всичките престъпления “в името на европейското единство”.

ж) по време на това мое посещение дадох **експлозивно интервю за турската новинарска сателитна телевизия TGRT Haber** (29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager **Dogan Senturk**), което бе излъчвано **на всеки кръгъл час в продължение на пет дни (от 26 до 30 ноември 2005 г.)**, и в което, общо взето, възпроизведох тезата, която преди това бях лансирал и на научната конференция.

3.

Още на другия ден след завръщането ми в България по телефона ми се обади и поиска делова среща с мен едно лице, с което през последните 15 (петнадесет) години съм разговарял само три пъти по две минути. Това лице е професор по право, прокурор в Главна прокуратура, автор на множество книги, в които “обстойно обосновава” тезата, че за всичките беди и нещастия на България и на българските

граждани са виновни единствено империалистическите американски власти, НАТО, Западна Европа и Турското правителство; същата тази теза това лице обосновава всяка седмица, по три пъти, по един час всеки път, в три телевизии. Освен това още през септември 2005 г. същото лице вече публично беше обявило, че ще участва като кандидат за президент в предстоящите президентски избори и че разчита преди всичко на подкрепата на т. нар. “български националисти”.

Аз, разбира се, отказах да се срещна с него; на третия ден това лице отново ми се обади и пак поиска спешна делова среща с мен, но аз отново отказах. Категоричен съм, че тези две негови искания за среща са били по инициатива на неговите бивши и настоящи ченгеджийски и мафиотски господари; включително и по инициатива на офицери от службата, която днес ръководи **фамозния генерал Иван Чобанов**.

Впрочем, тази ми категоричност е обоснована и от факта, че от с. 3 и с. 11 на Дело № 13304 от 1976 г. по описа на Първи отдел, Шесто управление на Държавна сигурност е видно, че това лице е било елитен агент на ДС, на който са били възлагани важни тайни задачи и функции, включени в репертоара от оперативните мероприятия по моето противозаконно вкарване в затвора.

Това лице се казва **Борислав Йотов**, а очевидно, възложеното за изпълнение от него непосредствено оперативно мероприятие, организирано от **службата на генерал Чобанов** не се състоя и поради това спешно е бил потърсен друг оперативен вариант.

4.

На **05 декември 2005 г.** трима души извикват при себе си **Директора на Института за правни науки при БАН Цветана Каменова** и спешно ѝ възлагат задачата до края на деня да издаде заповед за моето уволнение. Заповедта наистина е издадена с дата **05 декември**, но клеймото от пощенския плик, с който ми е изпратена, дава възможност да се направи категоричния извод, че това всъщност е станало на **06 декември**.

Тъй като от чисто юридическо гледище заповедта още от пръв поглед дава категоричното основание да бъде определена като “*абсолютно безумна*”¹, повече от ясно е, че или офицерите от службата на генерал Иван Чобанов са действували като пълни кретени, или че същите тези “държавно-мафиотски служители” всъщност са си били поставили една наистина дълбоко разумна стратегическа цел и задача; в случая аз приемам за убедителна втората хипотеза, съгласно която под привидната видимост на стремежа към постигне т. нар. “стабилен факт на едно реално уволнение” да бъде прикрит истинския стремеж на службата, изразяващ се в това, *тази заповед*² *да послужи само като един “провокативен и лакмусов фактор” за създаване на екстрена оперативна ситуация, която да даде по-обилен материал за наблюдение и анализ на моето поведение и да актуализира информацията*

---

¹ Понеже: $\Rightarrow$ съгласно изискванията на **Кодекса на труда** всяка заповед за уволнение задължително трябва да бъде мотивирана, а в тази заповед липсва какъвто и да е мотив; $\Rightarrow$ пак съгласно трудовото законодателство процедурата на всеки уволнителен акт задължително трябва да бъде същата, каквато е и процедурата на назначението, а в случая уволнението е еднолично, докато назначението е чрез решение на Научния съвет; и $\Rightarrow$ съгласно изричните текстове на **Устава на БАН** освобождаването на лица с научни звания може да стане единството по решение на Научния съвет, а такова решение липсва.

² Която несъмнено рано или късно ще бъде отменена, макар и след девет години, както бе при предишното ми уволнение, или макар и посмъртно.

относно кръга и значимостта на хората, с които контактувам в екстремни ситуации.

5.

Все пак, обаче, най-важни за оперативното мероприятие на **чобанистите** са се били оказали *съпътстващите възможности*, свързани с и предоставени от един вероятно напълно случаен за тях факт.

На **01 декември 2005 г.** един т. нар. “**Граждански комитет**” от град Велико Търново изпратил както до Висшия съдебен съвет, така и до редица други (държавни, дипломатически и медийни) институции т. нар. “Предложение”, с което издигал моята кандидатура в предстоящия “конкурсен избор” на Главен прокурор. Тъй като същият този Комитет бе направил такова “Предложение” и преди седем години, днес аз съм готов охотно да приема, че въпреки предварителната яснота за смехотворната безнадеждност на онова, което е било поискано, *инициативата на въпросните “комитетски граждани” е била автентична, и че феномен от съвсем друга плоскост е факта, че това “Предложение” фактически се е било вписало изключително превъзходно в оперативната схема на генерал Чобанов.*

Работата е там, че благодарение на точно това “Предложение” за пореден път аз съм станал “*специален работодател*”, осигуряващ дейността, заплатите и звездите на пагоните на най-малко 30 (тридесет) души ченгета, които със специална заповед, издадена в началото на декември 2005 г. лично от Министъра на вътрешните работи вече четири месеци денонощно са ангажирани не само с мен, но и с всички, с които контактувам в условията на т. нар. “екстремни и екстремни ситуации”.

Външно погледнато и схематично видимо ситуацията е експресно описана в **изложението ми от настоящата серия, имащо сигнатура LPC-Embassy-004**, като най-общо тя се свежда до това, че:

⇒късно вечерта на 05 декември 2005 г. по домашният ми телефон ми се обади неизвестно за мен лице, което поиска от мен да осъществя определено политическо поведение, като изрично заяви, че ако това не стане, то аз, **членовете на семейството ми и журналиста Георги Ифандиев, ще бъдем убити**;

⇒още на другия ден, на 06 декември, аз депозирах при Министъра на вътрешните работи искане за предприемане на предвидените в закона мероприятия и мерки;

⇒после, на 07 декември, копие от същото искане депозирах както в регистратурата на Главния прокурор, така и в канцелариите на останалите адресати;

⇒на 19 декември по телефона ми се обади **Иван Манев**, Директор на **Столичната служба “Борба с организираната престъпност”**, с когото се уговорихме да го посетя в офиса му в сградата на площад “Възраждане”; в 14 часа на другия ден (20 декември), аз посетих въпросният офис и от чисто юридическо гледище проведох *напълно безсмислен разговор*, от който разбрах нещо, за което не беше нужно да ми бъде губено времето, а именно, че до този момент, в продължение на две седмици, не са били предприемани никакви действия по откриването на телефонния терорист.

Остават, обаче, открити отговорите на въпросите: “*Защо бях повикан на тази очевидно или привидно напълно безсмислена от юридическо гледище среща?*” “*Не е ли очевидно, че съм бил поканен за среща, официално обявената цел на която няма и не е имала абсолютно нищо общо с реалната?*”.

Като автор на няколко обемисти книги по т. нар. *“Психология на правото”* и като дългогодишен университетски преподавател именно по тази дисциплина, аз съм абсолютно категоричен, че *както поканата за тази среща, така и режисурата на нейното осъществяване не са имали абсолютно нищо общо с онова, което се нарича “право” и “търсене на правната истина”*, а са имали чисто антиправен провокационен характер, и че са имали предназначението да бъде потърсен евентуален “пробив” в моята позиция и така да бъде дадена възможност на ченгетата да се опитат да намерят модус, в контекста на който да прикрият престъпника и престъплението.

⇒ на 13 февруари 2006 г. (понеделник) аз се обадох по телефона на въпросния **Иван Манев** и той ми каза, че все още не са били поискали от Телекомуникационната компания информация относно номера на телефона, от който е било извършено позвъняването. На мойт въпрос *“Как е възможно това, след като вече тече трети месец от подаването на искането ми за вземане на спешни антитерористични мерки?”* той отговори, че още днес лично ще напише искането за получаването на информацията и че до 17 февруари, петък, той ще разполага с исканата информация.

А на въпросът ми *“Ами ако през това време наистина закана за убийство бъде изпълнена?”*, той прехвърли отговорността от себе си върху **Всевишния** като отговори: *“Дано Бог даде това да не стане!”*.

Не успях само да разбера дали в случая той имаше предвид, че *“Бог е негов служител, на когото той възлага задачата да ме пази”* или че *“той е служител на Бога и задачата му се свежда единствено до това да регистрира резултатите от проявлението на Божията воля”*.

⇒ тъй като на 17 февруари 2006 г., петък, телефонът на г-н **И. Манев** не отговаряше, същата вечер аз направих специален коментар по една от телевизиите, в който посочих, че *българското Министерство на вътрешните работи е само едно от най-нискоерархичните слугински звена на мафията*;

⇒ късно вечерта на 01 март 2006 г. **И. Манев** ми се обади по телефона и ме покани да го посетя на другия ден, на 02 март 2006 г. в 09 часа и 30 минути сутринта. От чисто юридическо гледище както тази покана за среща, така и сама среща, също така бяха абсолютно безсмислени, тъй като в една правова държава онова, което ми беше казано устно, задължително се казва писмено. Оперативната задача, обаче, е имала за цел **Иван Манев** да се опита да даде фалшив и следователно престъпен отговор, без да бъде оставено доказателство за факта на извършването на това престъпление.

На тази “среща” аз бях уведомен, че съгласно официално дадената им от телекомуникационната компания т. нар. “разпечатка на телефонните разговори” такова входящо обаждане на моя телефон не е имало.

Тъй като, обаче, “за доказателство” все пак ми беше показан някакъв хвърчащ лист, аз заявих, че от него по абсолютно никакъв начин не личи, че наистина е изработен, издаден и изходящ от въпросната телефонна компания, при което изрично и ясно, както устно, така и писмено изразих гледището, че това или е “документ”, който е изработен от фалшификаторите от службата на **генерал Чобанов**, или е документ, който наистина е издаден от БТК, но ... от агентите на тайните служби, които предварително и отдавна са били внедрени там. Все пак, обаче, върху въпросният хартиен лист нямаше абсолютно никакви знаци, от които да е видно, че това представлява документ, тъй като от него не личеше нито който е

съставителя и издателя, нито кой е адресата, нито за какво точно се отнасят единствените два печатни редове.

5.

Тъй като за мен е абсолютно неоспорим както факта на самото телефонно обаждане, така и факта, че по своята професионална специализация въпросният престъпен деец е именно ченге, то изводите ми във връзка с горепосочените факти се свеждат до следното:

във всички случаи както службата на Иван Манев, така и самият той и неговите служители по престъпен начин прикриват престъпника и факта на извършеното престъпление, при което, обаче, възможностите са две:

⇒или прикриваният престъпник е бивше ченге, което неблагоприятно, самоинициативно и под напора на неовладени низки емоции или на алкохол е извършило въпросното деяние (която хипотеза, професионално погледнато, е изключително слабо вероятна);

⇒или прикриваният престъпник е действащо ченге, което е извършило престъпното деяние в изпълнение на специално оперативно мероприятие, което в класическата дейност на тези служби се нарича **aberratio ictus**, или иначе казано – ***“оперативно мероприятие, насочено към заблуждаващо отклоняване на вниманието и контраудара на противника”***.

Тъй като със своето поведение въпросният **Иван Манев** ми дава пълното основание да отхвърля първата хипотеза, аз с много по-силно основание приемам, че в случая става въпрос именно за втората хипотеза.

Или иначе казано, в случая става въпрос за следното: ⇒тъй като в контекста на моята повишена активност относно търсенето на наказателна отговорност от престъпниците от бившите и сегашните секретни държавни и мафиотски служби е било необходимо актуализиране на информацията относно мен и моите контакти с различни хора в България и в чужбина; и ⇒тъй като просто не е било възможно това да стане чрез обявяването ми за обект за наблюдение и разработване поради качествата ми на ***“опасен реален или евентуален престъпник”***; то ⇒много по-удачен се е бил оказал варианта, при който аз съм бил обявен за ***“заstraшен от атентат бъдещ главен прокурор”*** и именно в качеството ми на ***такъв съм бил поставен под четиримесечно тотално наблюдение и оперативно разработване***.

6.

Както вече бе посочено, копие от искането ми за закрила и правосъдие бе регистрирано в канцеларията на **Главния прокурор Никола Филчев** и там т. нар. **регистрационен номер е 7885 от 07.12.2005 г.**

Там това мое ***искане за спешна защита*** от терористично нападение ***е престояло в бюрото на прокурор М. Маринова точно един месец и три дни, без по него да е било извършено каквото и да е правозащитно действие***, и едва на 10 януари 2006 г., под регистрационен № 77413, то е било изпратено “До Софийска градска прокуратура” “по компетентност, на разпореждане”. В случая е повече от очевидно, че: **или** през целият този един месец въпросният “върховен прокурор” не е предприемал абсолютно нищо, тъй като е пълен кретен и въобще не е знаел дали е компетентен да го направи или не е компетентен; **или** просто задачата, която му е била възложена от неговите непосредствени господари от мафията и от специалните служби на МВР е била да прикрива всичкото онова, което става, без да се интересува от същността на ставащото.

После, с регистрационен № 181/06-II от 19 януари 2006 г. **Софийският градски прокурор Д. Хаджийски** почти експедитивно бързо е изпратил т. нар. прокурорска преписка “по компетентност” “до Софийска районна прокуратура”.

Не разполагам с никакъв писмен документ, от който да е видно какво точно е разпоредил Районния прокурор, но един ден ми се обади **Районния полицейски инспектор**, който ми каза, че на него му е било наредено да ме “*разпита*”, при което аз да напиша “*обяснение*”.

Разбира се, веднага прецених, че районният прокурор също така въобще не е кретен (макар че може и да е!), и че вместо да разпореди да бъде открит телефонния номер на терориста, а после и самият той и именно той да бъде “разпитан” и той да даде “обяснение”, **Районния прокурор, в услуга на господарите си от мафията и от тайните служби на МВР, е предпочел да ме постави мен в ситуацията на престъпник, а престъпникът да бъде оставен напълно обезпокояван.**

7.

Ваши Превъзходителства,

Мой обични български палачи,

Тъй като не само аз, но и **фамозно известният бивш заместник-началник на зловещото Шесто управление на Държавна сигурност полковник Цветко Цветков** е категоричен, че **нищо едно сериозно поръчково убийство в България не е възможно без тясното сътрудничество на убийците с полицията** (виж с. 10-11 на в-к “Над 55” от 06 февруари 2006 г.), и тъй като аз съм абсолютно категоричен, че в случая **както ръководената от генерал Иван Чобанов Национална служба, така и ръководената от Иван Манев столична антитерористична и антимафиотска служба всъщност са ръководени именно от терористите и от мафията**, изрично, ясно и категорично настоявам за следното:

а) да ми бъде дадено фотокопие от резолюциите, които са били поставяни върху хартиеният носител на моето писмено изложение от 06 декември 2005 г., както и да ми бъде дадена възможност за лична съпоставка на копието с оригинала;

б) да ми бъде дадено копие от официалното служебно искане, което е било адресирано до и предоставено на Телекомуникационната компания, с което е била поискана справката относно номера на телефона, от който е бил проведен посочения от мен телефонен разговор, а също и относно името на собственика и имената на ползвателите на този телефон, както и да ми бъде дадена възможност за лична съпоставка на копието с оригинала;

в) да ми бъде дадено копие от официалното писмо, което Телекомуникационната компания е била изпратила (заедно с приложенията) до съответните служби на МВР, както и да ми бъде дадена възможност за лична съпоставка на копието с оригинала;

г) да ми бъде даден официален документ, от който да е видно, че по времето на посоченото събитие специалните служби на МВР не са имали свои внедрени агенти в системата на Телекомуникационната компания, и че въпросните изпратени до МВР от тази компания официални документи са автентични и не са и не е възможно да бъдат камуфлажно подготвени фалшификати, които по измамнически начин да са били представени за автентични именно от внедрени в Компанията агенти на специалните служби на МВР;

д) да бъде поискано писмено обяснение от всеки служител на МВР, на когото е била възлагана някаква проучвателна или друга задача във връзка с моето искане за

защита, при което всеки да опише кога и какво му е било възложено да извърши, както и кога и какво е извършил.

е) да бъде поискано писмено обяснение лично от **Иван Манев**, в което той не само да опише кога и какво е извършил, но и даде специален отговор на въпроса “Защо и с каква цел ме е канил на двете наши лични и напълно безсмислени срещи?”

ж) да бъде поискано обяснение от всеки от посочените прокурори относно законосъобразността на неговите действия и бездействия, както и на неговите разпореждания.

Ваши Превъзходительства,

Мой обични български палачи,

Нека накрая и аз се опитам да ви излъжа като ви кажа, че се надявам, че и вие ще споделите моето гледище, че **е необходимо както институциите на МВР и прокуратурата, така и отделните техни конкретно посочени служители да бъдат поставени под най-строг граждански контрол**, тъй като не само аз, но и редица други хора, и не само от днес, а от доста отдавна считаме, че ***тези институции и техните служители са престъпни слуги на престъпни кръгове и личности, и че като такива систематично извършват престъпления, чрез които обезпечават безотговорността на техните престъпни господари от бившите и сегашните специални служби и от Червената мафия.***

07 март 2006 г.

Янко Н. Янков